

Phẩm 16: HÀNG MA

Bấy giờ Bồ-tát ngồi
Trên chiếc tòa Kim cang
Xây dựng tâm vững chắc
Thế giới Tam thiên rung
Địa thần mừng hớn hở
Từng hồi rung chuyển mạnh
Ma trời thấy đất rung
Thắc mắc vì sao thế.
Quan đứng đầu của ma
Tên gọi là Ngôn Từ
Tâm cung kính cúi mình
Tâu với chúa ma rằng:
“Xin nghe điều thần biết:
Chứa công đức nhiều đời
Thái tử vua Bạch Tịnh
Cõi tịnh tu hạnh lành
Nay sắp thành đại đạo
Không vua trời, cõi Dục
Muốn phá thành sở dục
Ổ khóa của các cửa
Ắt vượt trên cõi vua
Sẽ độ các chúng sinh
Mở rộng cửa Nê-hoàn
Bánh xe chuyển cam lộ.”
Vua ma nghe lời đó
Ngồi yên lòng buồn rầu.
Ba con gái đến hỏi
Con cả tên Danh Ái
Con thứ tên Chí Duyệt
Con út tên Loạn Lạc
Hỏi vua sao rầu rĩ.
Vua đáp lời ba cô:
“Kia có Tiên Đại Thánh
Mặc áo giáp quyết định
Tay cầm cung trí tuệ
Tên vô thường bắn ta
Muốn hàng cõi Dục ta.
Nếu thắng, ở trên ta
Thì cõi ta trống không
Khiến người khinh chớng ta.
Như vua mạnh ở gần
Bị nước địch xâm chiếm
Nên nay các thân thuộc

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Các con, nữ lục sĩ
Hãy tìm mọi cách ngăn
Hãy đến làm trở ngại
Làm chí kia tiêu tan
Như đắp đê ngăn nước.”
Bấy giờ ba ma nữ
Bèn đến chỗ cây đạo
Muốn tỏ thế lực mình
Của con gái người, trời
Phơi bày vẻ kiêu diễm
Mê hoặc loạn tình người
Muốn hoại ý chí Ngài
Hiện hết sức quyến rũ
Thân biến thành nhiều tướng
Biến hóa thật mau chóng
Giống như chớp trong mây
Không phút giây nào dừng.
Bồ-tát quán xét kỹ
Da, tóc, chuỗi ngọc mang
Y phục đẹp che phủ
Giống như nhà chứa xương
Tràn đầy nước thối bẩn
Mở ra khiến người khinh
Vậy sao lừa người đời?
Bọc bằng da mỏng manh
Kẻ ngu si mê hoặc
Nhìn kỹ bọn ma nữ
Hình thể già tiêu tụy
Như hoa bị sương pha.
Vua ma thấy gái già
Lòng giận như lửa bùng
Lại gọi ma bên cạnh
Bảo tập hợp đại quân
Đến cố ngăn Thích tử:
“Nay chưa động cõi ta
Chưa được mắt nhìn kỹ
Nên thường đến não loạn
Nếu hôm nay thành đạo
Thì có thể thắng ta
Mau triệu gấp binh mã
Ta sẽ tự xông pha.”
Mũ báu, mặt trời sáng
Nghiêm chỉnh đội trên đầu
Lên đến đỉnh Tu-di
Giáp kim cang mặc vào

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Như ánh mặt trời sáng
Chiếu rọi đám mây thưa
Xe kim cương ngàn bánh
Mỗi bánh ngàn nan hoa
Xe dùng ngàn thớt ngựa,
Ma vương ngồi xe báu
Rất thanh thang sáng loáng
Như mặt trời trong lửa
Cung hoa một do-tuần
Tay cầm năm tên nhọn
Lọng báu như trăng sáng
Để mê hoặc thế gian;
Lọng che mấy do-tuần
Quanh treo linh bẫy báu
Cờ cao mở miệng lớn.
Giống như cá Ma-kiệt
Khi muốn nuốt nước biển
Ma vương ra như vậy
Các ma chúng cùng theo
Có đến tám mươi ức
Đi đến bên cây đạo.
Bồ-tát ngồi trên hoa
Giống như vua trời Phạm
Đức vắng lặng đầy khắp
Ánh sáng chiếu rực rỡ
Như chứa vàng ngọc báu
Ma cầm cung tay trái
Từ ống vàng rút tên
Liên nói với Bồ-tát:
“Dòng Sát-lợi, đứng lên
Tại vì sao sợ chết,
Bỏ ngôi vị Đế vương?*

*Tướng Ngài đẹp đẽ phải cầm cung
Đáng hưởng vinh hoa ở thế gian
Đường của vua xưa danh tiếng khắp
Ngài đáng được hưởng sự khoái lạc
Nên hưởng lộc đời đất nước hiến
Khắp sai thiên hạ không chừa ai.
Bắt đầu dòng Cam Giá Thánh vương
Về hưởng vinh hoa bỏ khát cầu
Nếu không đứng dậy, tự suy nghĩ
Chớ tự trái với thế nguyện xưa
Năm mũi tên ta không thể kháng
Phá xuyên mọi thuẫn rất bền chắc
Mê người chẳng khác hoa tiết xuân*

Còn hơn cắt hoa để dưới nắng
Yêu mến đời như trời đổ mưa
Dục như chim công gặp mây mưa
Dục làm thất chí, không hổ thẹn
Giúp tăng ganh mạn, riêng lánh đời
Ngoại đạo thuật cao, làm hung chú
Được thắng nên họ riêng lánh đời,
Dục đả cả trời lẫn người đời
Giác ngộ lời nói, bỏ ngủ nghỉ
Sức khỏe vô song, thế lực mạnh
Ái dục vô hình hoại các hình
Hoặc dùng lửa ái đốt chết giới
Vua xưa soi đó, mòn tiêu mất
Danh tiếng tài sản của vua mất
Hoặc dục trên đời hưởng gì nay.”
Lúc ấy Ma vương nói lời này
Không hề lay động ý Bồ-tát.
Liên phát cung ra bắn tên mau
Hiện các mê hoặc biến gái đẹp
Thấy Bồ-tát ngồi chẳng nghiêng chao
Vững bền như núi, nghi ngờ nói:
“Thiên tử an tường như núi Vua
Dùng tên nữ bắn liên rung động
Hóa hiện bốn mặt để đón rước
Hiện không tự khinh cùng gặp nhau
Tưởng nay Thái tử chẳng biết tên
Nếu con thất chí tên ta lạc
Chẳng nên lấy dục hóa làm tên
Chẳng cần lời cung kính hòa nhã
Thì nên khinh rẻ, không nên kính
Dùng thế đại quân mà khủng bố.”
Ma vương khởi ý nghĩ binh chúng
Kêu to thối hận các cõi ma
Tập hợp biết bao nhiêu số thân
Tạo nên sợ hãi động trời đất
Việc quan trọng như các núi Tuyết
Các vui tạo ra vẻ đáng yêu
A-lạc, chủ ba hai cõi trời
Làm trời Đế Thích ngồi trên voi
Hóa thân ngàn mắt, mặc giáp ngọc
Cầm chày Kim cang ngàn cạnh sắc
Hợp theo vô số làm trời sợ.
Tám ức binh voi theo nhau đến
Xe bạc rất to trang hoàng đẹp
Ngồi ngàn ngựa trắng, tướng theo trắng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Giáp ngọc trắng lò, mây trắng che
Tự hóa thân mình có trăm đầu
Dẫn các rồng trắng bình chúng lớn
Mười hai muôn ức làm quân sĩ.
Chính thủy thần vương tên Hòa Luân
Chốn đất kéo về các núi thăm
Các báu vàng, lưu ly cõi trời
Minh châu trang sức đầu, thân thể
Mặc giáp lưu ly hoa lúa vàng
Tay phải cầm chiếc gậy Kim cương
Ngồi ngàn sư tử các báu rồng
Cỡi xe lưu ly màu như nhật
Cùng vô số ức thần Dạ-xoa
Quân Tỳ-sa-môn như nước dũ
Vô Khố, Uy Nộ và Tiên Thời
Vũ Lập, Nhật Nguyệt, thần Phong Hỏa
Hoa Chiếu, Diệu Mã, Kiếm Kim cương
Hiền Tài, Hậu Vụ và Chánh Hạnh
Vô số các đại Thiên thần này
Ngồi xe voi rồng và ngồi cọp
Xe giá ngàn ngựa, ngàn sư tử
Hoặc lại có chiếc xe ngàn hổ
Hoặc lại có xe ngàn chim công
Xe lừa, lạc đà, nghé, trâu, dê
Hoặc ngồi xe mây, ngồi cây núi
Hoặc ngồi trên rồng và rắn độc
Hoặc miệng phun lửa, mũi phun lửa
Mắt tai phun lửa, đầu lửa cháy
Phun nhằm vật gì đều thành lửa
Bốc cháy lấy lừng như kiếp tận.
Hoặc hóa như trời, hoặc như trăng
Hóa như núi lớn có đôi cánh
Hoặc hóa tối tăm như mây đen
Ánh chớp, sấm rền, sáng rực rỡ
Như thế vô số đầy không gian.
Hoặc hóa voi đen như Tu-di
Ngồi voi lớn này, cầm cung lớn
Hương về Bồ-tát muốn đốt cháy
Hoặc hóa đầu heo, chân lạc đà
Hóa đầu voi, gấu biến vô số
Hóa thân rất lớn làm đầu voi
Ngà chĩa lên trời như núi hiểm.
Hoặc hóa sư tử và đầu ngựa
Hóa ra đầu hổ, cá Ma-kiệt;
Hoặc hóa hai, ba, bốn năm đầu

Sáu, bảy, tám, chín cho đến mười.
Hoặc hóa trăm đầu, trăm cánh tay
Trăm chân, trăm mắt thật đáng sợ
Biết bao biến hóa đến ngàn đầu
Ngàn mắt, ngàn tay, phát ra lửa
Tiếng xe, tiếng ngựa, voi rống kêu.
Trống va, ngọc chạm vang trời đất
Hoặc cầm cung tên, kích, mâu, đao.
Hoặc đội núi, cây, chày Kim cang
Vũ khí trong tay chúng đều lao
Núi, cây chày cứng cùng mưa đá
Đức Bồ-tát biến hóa phát ra
Các mưa báu hoa vàng, hoa bạc.
Hóa gái đen thành như núi mây
Cầm đồ yêu chú mê Bồ-tát
Lại tự mê cuồng, không biết chi
Phá khí cụ cầm, vật cúng tan
Hoặc quỳ xuống đất, hét vang trời
Hư không sấm động rung chuyển đất,
Hoặc mang da rắn biết bao hình
Mắt, tai, mũi, miệng tuôn ra rắn
Lại cỡi lên nhau giận dữ tranh
Hoặc có ngựa hí, hoặc sói tru
Nhưng tâm Bồ-tát không tăng giảm
Giống như lửa đóm tranh mặt trời.
Có một vị trời bảo Ma vương:
“Người nhìn kỹ, bậc Tiên thánh này
Trong thân soi hiện cả cung trời
Nhật, nguyệt, năm sao và các sao
Thiết vi, Tu-di, sông, biển, vực
Phạm vương, Đế Thích, bốn vua núi
Tất cả soi hiện thân Bồ-tát
Giống như khắp đời hiện trong trăng”.
Bấy giờ, vua ma càng thêm giận
Phóng ngay vũ khí, lửa ái dục
Đất trời bừng cháy không thể biết.
Bồ-tát liền phóng Cam lộ quán
Hóa ra mây mưa tắt lửa dục
Ái liền sợ uy đức Bồ-tát
Trời An tường đến, tà quỷ lui.
Vua ma liền phát giận sân độc
Như vòi họa hại hóa hổ mang
Trên đất khắp nơi đầy rắn độc
Quấn quanh cây đạo bao khắp cùng
Bồ-tát liền khởi tâm đại bi

Hóa thành điềm lành, rắn thoái lui.
Vua ma lại khởi tâm ngu si
Bồ-tát tính duyên ngược đắc thắng.
Vua ma lại bắn tên ganh tị
Tên là ác khẩu hóa thành rồng
Bồ-tát lại bắn tên đại bi
Hóa làm chim vàng đuổi lui rồng.
Vua ma lại khởi tâm kiêu mạn
Phát tên Phạm thủ hóa thành voi
Bồ-tát lại buông phát Thập lực
Hóa thành sư tử, voi lui đi.
Vua ma lại phóng vọng ngôn phát
Tên là Điều hí, hóa thành gió
Bồ-tát liền buông chí thành phát
Bẻ gãy tên ma hóa thành núi.
Vua ma lại phóng xan tham phát
Phát tên Lậu ác hóa thành sương
Bồ-tát liền buông tuệ thí phát
Hóa mây mưa nhẹ thổi tan mù.
Vua ma lại phóng ám cái phát
Tên là Thùy miên, biến thành mây
Bồ-tát liền buông ngũ tịnh phát
Hóa thành gió mạnh xua tan mây.
Vua ma liền phóng phát tà kiến
Hóa thành tăm tối che thế gian
Bồ-tát liền buông chánh kiến phát
Hóa thành mặt trời trừ tối ma.
Bồ-tát mặc áo đại nhãn nhục
Đứng trên đất giới thật đầy đủ
Đeo tràng hoa đẹp bảy giác ý
Chuỗi châu tẩn định rất nhiệm mầu!
Tay cầm cung Từ, tên Phạm tịch
Từ trong ống ý rút tên ra
Vừa buông một phát đều được thắng
Như A-tu-luân thắng người xưa.
Ma biến nhiều thứ để gây sợ
Tâm định Bồ-tát chẳng lung lay.
Bấy giờ Tịnh cư thiên trên trời
Vâng giữ pháp thành Phật quá khứ
Thương, ghét của tâm đã bỏ hết
Ở trên hư không thấy Bồ-tát
Khi ấy các trời bảo vua Ma:
“Xin ma Ba-tuần nghe cho kỹ
Bảo cho Ba-tuần sao lại nhọc?
Bỏ công uổng phí vậy sao đành!

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bỏ đi ác ý, tâm vắng lặng
Vì sao làm kinh hoàng Bồ-tát.
Người ấy không ai lay động được
Như dùng miệng thổi núi Tu-di
Nên dùng từ ái, bảo vua ma
Tự yêu, chớ xúc nhiều Bồ-tát!
Mọi vật còn bỏ được bản tính:
Gió bỏ tánh động, lửa bỏ nóng
Đất bỏ hầm sâu, nước bỏ ướt
Tối không tránh sáng, nhật không soi
Trăng còn có thể đi trên đất
Tu-di bay bổng, biển thành bờ,
Vô số kiếp xưa tu đức nghiệp
Không bao giờ bỏ quyết tâm thể
Như quyết định ấy, như tinh tấn
Như ghét, như thương xót chúng sinh
Pháp hội đông đầy các trời, người
Được uống nước cam lộ chánh pháp
Phát tâm cầu nguyện an chúng sinh
Tự nhiên phát tâm thương thế gian
Bổn nguyện không thành không đứng dậy.
Mặt trời mọc, tìm tối sao được
Bồ-tát đại bi thương thế gian
Hoạn nạn trần lao bị xé tan
Gom nhóm thuốc hay các thứ pháp
Ba mươi bảy món chất cao thân
Dục được khắp đời hòa thuốc thân.
Này ma, người làm chớ quấy ngăn
Tất cả rơi vào đường mê hoặc
Muốn dùng chánh dẫn không vững chắc
Đời ngu tối tăm, bỏ bơ dầu
Tất cả ngọn đèn sáng trí tuệ
Lửa lớn trước sân Phật đã đốt
Này ma chớ diệt, hãy lui ngay!
Thấy thế gian này chìm mất hết
Xuống biển trần lao không bến bờ
Để độ tất cả người chìm đắm
Vì sao ác trái với hạnh lành?
Ban đầu phát căn lành vững chắc
Xây dựng thân cây đại nhãn nhục
Cành nhánh ý chí rất to lớn
Hoa giữ giới cấm rất tươi đẹp
Cây đại trí tuệ nay sắp mọc
Sẽ thành thực trái ngọt chánh pháp.
Này ma người chớ làm trở ngại

Cây bền vững chắc sắp mọc lên
Trước nay giống Phật trồng nhiều lắm
Giờ đây là lúc nở bày ra
Nay ngôi tòa này là xứng đáng
Như các Phật quá khứ trước kia.
Tòa ấy đức danh là Địa Tể
Là nơi vô số ức người ưa
Khắp cõi đất này không còn chỗ
Ý rất tôn trọng, đáng vượt hơn”.
Vua ma nghe vậy buồn rầu nói:
“Bồ-tát nhìn tôi có sức mạnh
Muốn thiêu trời đất cho tiêu hết
Nuốt được Thiết vi khắp mặt đất”.
Nhân đó Bồ-tát hỏi vua ma:
“Tu tập hạnh gì được sức mạnh?”
Đáp rằng: “Nhà tôi mở cửa lớn
Danh đức vang khắp đâu cũng biết”.
Rằng: “Cúng một đời đức lớn vậy
Ba-tuần người hãy nghe lời ta
Ta thờ cúng trong vô số kiếp
Khắp cõi đất này, trên hư không”.
Ma nói: “Ta làm, người biết rõ
Người làm ai chứng nhận cho đây?”
Bồ-tát bảo: “Ma hãy lắng nghe
Rồi ta minh chứng hạnh ta ngay!”
Bấy giờ từ tay sáng Bồ-tát
Phát ra mây đỏ chiếu sáng người
Từ áo ca-sa xuất tay đó
Bàn tay nhiệm màu đã bày phơi
Sự chứa nhóm hạnh lành đời trước
Tay có bánh xe ngàn cãm màu
Bảo vua ma rồi, tay chạm đất:
“Hạnh ta người biết, đất làm chứng?”
Khi ấy, thần đất liền hiện thân
Nói lớn rằng: “Tôi chứng, tôi chứng!”
Bấy giờ, đất mở cửa cúng lớn
Tiếng tám bậc nhất đâu cũng nghe
Lại được gọi là “Đa kim thí”
Lại đem cho ngựa số vô vàn
Thường được no đủ đầy đất này
Lại mưa bảy báu no thế gian.
Nơi đây đầu thí hàng ngàn cái
Có chỗ cho: non nước, vợ con...
Đây lột da cho, đây thí thịt
Chỗ này cho máu, chẻ xương tủy

Ở đất này thí vô số thân
Cho đời các thân không trái nghịch”.
Mặt đất làm chứng hiện trở lại
Đất liền rung chuyển tiếng âm vang
Thế giới Tam thiên rung sáu cách
Đánh tan ma chúa cùng ma quân
Ngả nghiêng lẫn trốn, ngã đầy đất.
Khắp cõi không trung lớn tiếng rằng:
“Thái tử họ Thích đều thắng oán
Đã thắng ma oán, các trần lao.
Cờ lớn vua ma liền gãy đổ
Ma lui, ma bại tiếng vang khắp”.
Đã thắng vua ma, chứng định ý
Định ý nghĩ sâu các Phật sự
Đức nặng, thân đất không hơn được
Tâm vui hơn hở, đất rung chuyển.
Bồ-tát liền bảo thân đất rằng:
“Động hay không động đều do người
Hãy định, chớ động trong giây lát
Ta làm chỗ nương người không nương
Lâu rồi người gánh chịu vô số
Người hại mẹ cha, kẻ dối vua
Vượt mức khuynh tà, theo tội lỗi.
Đào hết căn lành, làm việc ác
Uống độc đảo kiến, rơi chỗ tối
Khổ nguy gánh nặng, địa ngục phân
Đã thắng việc này, lại nhẫn nhục
Ta mới bỏ ngay khổ gánh nặng.”
Bấy giờ, hiện quán các thiên na
Đối với các thiên được rất tự tại
Nhớ nghĩ lâu xa, việc mới làm
Trải xem đời trước như hôm qua.
Đến nửa đêm dùng mặt trời quán
Nhìn rõ tất cả như gương sáng
Soi sáng rõ chúng sinh năm đường
Không hề chắc thật như cây chuối.
Ngay trong đêm ấy đến canh ba
Tư duy quán chiếu ý nhiệm mầu:
Tất cả thế gian các khổ nhóm
Sinh, già, bệnh, chết phải chia lìa
Tối tăm che khuất đường xuất ly
Không tránh hầm hố, cũng như mù?
Bồ-tát suy tìm nguồn sinh tử
Xét sự sinh diệt đều rõ ràng
Tâm lại sinh niệm lại suy nghĩ:

Già từ đâu đến, từ đâu chết?
Lại sinh chánh niệm duyên theo sinh
Nhân già có bệnh, do bệnh chết
Hễ ai có đầu thì có khổ
Như cây đã mọc tất phải đổ,
Lại nghĩ nguồn gốc từ đâu có
Biết các thứ lành, thọ duyên đối
Thọ từ đâu sinh, từ ái có
Xét nguyên nhân ái, từ giác biết
Giác biết nguyên nhân từ xúc sinh
Duyên theo xúc ấy có các căn
Bởi do sáu nhập duyên danh sắc
Duyên của danh sắc là nhân duyên
Duyên như vậy từ dưới đến trên
Do si sinh khởi nguồn sống chết.
Si diệt rồi thì tất cả diệt
Si, nguồn sinh tử đã tiêu rồi
Biết rõ gốc khởi mười hai duyên
Điều nên giác biết, giác biết kỹ
Đường tám Hiền thánh là bậc nhất
Trước đó chánh kiến như nhận xét
Thấy không tôi, ta, hết ba cõi.
Lửa tuệ đốt khô đầm trần lao
Phân tách việc này rồi tự bảo
Rằng: “Điều nên giác đã giác biết
Ta đã bằng kịp Tiên thánh trước
Chư Phật Thế Tôn thực hành đạo.”
Đến đêm hôm ấy vào canh ba
Mặt trời soi khắp đạo tràng bày
Chúng sinh nghỉ ngơi, cảnh vắng lặng
Nhất Thiết Trí thành Phật đạo trên
“Ta đã bằng kịp Tiên thánh trước
Chư Phật Thế Tôn thực hành đạo.”
Chúng xong cõi Phật cao nhất rồi
Thế giới Tam thiên rung sáu cách
Các trời chen chặt đầy hư không
Vui mừng tung hoa khắp mặt đất
Vàng bạc, chiên-đàn vung khắp nơi
Ý trời tạo hoa khắp nơi nơi.
Trần đầy khắp đất, không trung chặt
Từ không kết ái, mưa hoa trời
Kỹ nhạc không thổi tự nhiên vang
Các trời thổi nhạc khắp hư không
Trời ứng vui mừng đời được hưởng.
Thần đất, thần không đều hơn hở

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thần lửa vui mừng tự nhiên cháy
Sóng biển, vực sâu vang tiếng mầu,
Các vị thần cây đều dâng hoa
Tu-di, các núi đều làm lễ
Khổ địa ngục ngừng, ngạ quỷ no
Chúng sinh thương nhau hết thù hận.
Thân Phật phát ánh sáng chánh pháp
Bốn bên, trên, dưới khắp mười phương
Biến hiện ra các thứ hình tượng
Nên trước làm cho giác ngộ khắp
Đường tám Hiền thánh bắt đầu hiện
Như cờ không người dẫn các đường
Đó có hoa mầu tên Chư giác
Nói các giác lại hiện cây rừng
Ba mươi bảy phẩm số khác nhau
Đều tự hiện hình như nói nghĩa
Hoặc rất nhiều mầu trắng, xanh, vàng
Ánh sáng như vậy, nói pháp âm
Mặt trời Phật soi sáng thế gian
Ánh sáng đó được xem xét kỹ.
Phật liền thâu lại ánh sáng thân
Không ăn bảy ngày, ngồi vui pháp
Bấy giờ, Thế Tôn nói kệ này:
“Vui thay: Phước báo diêu nguyện thành
Mau chóng chứng thành Tối thượng tịch
An vui mãi mãi không còn khổ.
Vua ma thấy vậy cùng tự đến
Mỗi mỗi hiện hình muốn phá ta
Không bao giờ động tâm ta được
Dùng sức công đức hàng phục ma”.

